

Situasjonen etter at det anti-kommunistiske stormangrepet er slått tilbake

---

Teksten er henta fra *Mao Tsetung verker i utvalg, bind 2* utgitt av Forlaget Oktober 1978.

SITUASJONEN ETTER AT DET ANDRE ANTI-KOMMUNISTISKE STORMANGREPET ER SLÅTT TILBAKE¹

18. mars 1941

1. Det andre anti-kommunistiske stormangrepet[1] tok til med telegrammet fra He Yingqin og Bai Chongxi (fra 19. oktober i fjor), og nådde høydepunktet med Sør-Anhui-hendinga og 17. januar- ordren fra Chiang Kai-shek. Baktroppaksjonene var den antikommunistiske talen hans den 6. mars og den anti-kommunistiske resolusjonen fra Folkets politiske råd. [2] Fra nå av blir situasjonen kanskje mindre spent i ei tid. Den avgjørende striden mellom de to største imperialistblokkene i verden står for døra. Derfor er den delen av storborgerskapet i Kina som er pro-britisk og pro-amerikansk og som fortsatt er mot de japanske angriperne, midlertidig nødt til å prøve å gjøre forholdet mellom Kuomintang og kommunistpartiet litt mindre spent enn det er nå. Dessuten kan ikke Kuomintang la dette forholdet være like spent som det har vært de siste fem

månedene. Det skyldes situasjonen innafor Kuomintang (det er motsigelser mellom sentralmyndighetene og de lokale myndighetene, mellom CC-klikken og Statsvitenskapsgruppa, mellom CC-klikken og Fu Hsing-selskapet[3] og mellom sribukkene og sentrumsgrupperingene, og det er også motsigelser innafor sjøvle CC-klikken og Fu Hsing-selskapet). Det skyldes også situasjonen innenlands (de breie folkemassene er mot tyranniet til Kuomintang og sympatiserer med kommunistpartiet), og politikken til partiet vårt (med å fortsette protestkampanjen). Derfor trenger Chiang Kai-shek nå ei viss midlertidig avspenning.

2. Kampene nå nylig viser at stillinga til Kuomintang er blitt svekka, og at stillinga til kommunistpartiet er blitt styrka. Dette er det avgjørende i visse endringer som har skjedd i styrkeforholdet mellom de to partiene. Alt dette har tvunget Chiang Kai-shek til å vurdere stillinga og holdninga si på nytt. Ved å legge vekt på forsvar av landet og forkynne at partipolitikk er avlegs, prøver han å stå fram som en «nasjonal leder» som står over motsigelsene i Kina, og late som han er nøytral i forhold til klasser og partier. Hensikten med dette er å bevare styret til storgodseierklassen, storborgerskapet og Kuomintang. Men hvis dette bare er et knep, og ikke betyr at politikken virkelig blir endra, vil det være forgjeves.

3. Folket støtta politikken med forsoning og innrømmelser, som partiet vårt gikk inn for av omsyn til allmennhetens interesser i begynnelsen av det siste anti-kommunistiske stormangrepet (se telegrammet vårt fra 9. november i fjor). Vi fikk også støtte fra hele folket da vi gikk over til en kraftig motoffensiv etter Sør-Anhui-hendinga (de to tolvpunktskrava,[4] avslaget på å være med i Folkets politiske råd og den landsomfattende protestkampanjen). Denne politikken, politikken med å kjempe med retten på vår side, til vår fordel og med måte, var helt nødvendig for å slå tilbake det siste anti-kommunistiske stormangrepet, og den har alt gitt

resultater. Før det er funnet ei rimelig løsning på de viktigste stridsspørsmåla mellom Kuomintang og kommunistpartiet, må vi ikke trappe ned kampanjen vår med sterke protester mot Sør-Anhui-hendinga, som var satt i scene av de pro-japanske og antikommunistiske klikkene i

4. Kuomintang, og mot alle former for politisk og militær undertrykking fra deres side. Vi må dessuten trappe opp propagandaen vår for de første tolv krava.

Kuomintang kommer aldri til å fire på politikken med å undertrykke partiet vårt og andre progressive, eller den anti-kommunistiske propagandaen sin i de områdene der det har makta. Derfor må partiet vårt skjerpe årvåkenheten sin. Kuomintang kommer til å fortsette angrepa mot områdene nord for Huai-elva, i Øst-Anhui og i Sentral-Hubei, og de væpna styrkene våre må ikke nøle med å slå dem tilbake. Alle baseområder må omhyggelig sette ut i livet direktivet til sentralkomiteen fra 25. desember i fjor,[5] styrke skoleringa i taktikk i partiet og korrigere ultra-venstresyn, slik at vi urokkelig kan holde de anti-japanske demokratiske baseområdene. I hele landet, og sjølsagt også i baseområdene, må vi forkaste den feilaktige vurderinga at den endelige splittelsen mellom Kuomintang og kommunistpartiet alt har funnet sted, eller at det er like før, og de mange feilaktige oppfatningene som følger av denne vurderinga.

NOTER

1. Ei mer uførlig framstilling av det andre anti-kommunistiske stormangrepet fins i Mao Zedong, «Kommentar til sesjonene til sentraleksektivkomiteen i Kuomintang og Folkets Politiske råd» (1943), *Verker i utvalg*, bind 3, eng. utg., Peking 1965, s. 137–51.

2. 6. mars 1941 holdt Chiang Kai-shek en anti-kommunistisk tale på et møte i Folkets politiske råd. Han terpa på den gamle lekse om at «ledelsen for alle militære og politiske

saker» måtte bli «samla». Samtidig erklærte han at de anti-japanske demokratiske politiske maktorganene i fiendens bakre områder måtte bli avskaffa, og at de væpna styrkene til folket som blei leda av det kinesiske kommunistpartiet, måtte bli «konsentrert i bestemte områder» i samsvar med hans «ordrer og planer». Samme dag vedtok Folkets politiske råd, som var dominert av de reaksjonære i Kuomintang, en resolusjon som rein- vaska den anti-kommunistiske og folkefiendtlige virksomheten til Chiang Kai-shek. Resolusjonen retta et voldsomt angrep mot de kommunistiske medlemmene av Folkets politiske råd fordi de nekta å være med på sesjonen til rådet i protest mot Sør-Anhui-hendinga.

3. Opplysninger om Statsvitenskapsgruppa fins i «Problemer i krig og strategi», note 14, s. 232–33 i denne boka. Opplysninger om CC-klikken og Fu Hsing-selskapet fins i «Situasjonen og oppgavene i krigen mot Japan etter Shanghai og Taiyuan har falt», note 10, s. 71 i denne boka.

4. Det første «tolvpunktskravet» blei lagt fram av de kommunistiske medlemmene i Folkets politiske råd på møtet den 15. februar 1941. Det har samme innhold som de krava som er rekna opp i «Ordre og erklæring i samband med Sør-Anhui-hendinga». Det andre tolvpunktskravet blei lagt fram for Chiang Kai-shek den 2. mars 1941 av de kommunistiske medlemmene i Folkets politiske råd som vilkår for at de skulle delta på sesjonene til rådet. Krava var:

1) Stans øyeblikkelig de militære angrepa på kommunistpartiet over hele landet.

2) Stans øyeblikkelig den landsomfattende politiske forfølgelsen av det kinesiske kommunistpartiet og alle andre demokratiske partier og grupper. Gi dem legal status, og løslat alle medlemmene deres som er arrestert i Xi'an, Chongqing, Guiyang og andre steder.

3) Opphev forbudet mot bokhandler som er blitt stengt på

forskjellige steder.

og trekk tilbake ordren om at postverket skal beslaglegge anti-japanske bøker og aviser.

4) Stans øyeblikkelig alle inngrep mot Dagbladet Nye Kina.

5) Gi grenseområdet mellom Shanxi, Gansu og Ningxia legal status.

6) Anerkjenn de anti-japanske demokratiske politiske maktorganene i fiendens bakre områder.

7) Behold den gamle inndelinga av garnisonsområder i Sentral-, Nord- og Nordvest-Kina.

8) La de væpna styrkene som blir leda av kommunistpartiet, danne ei ny armégruppe i tillegg til Den attende armégruppa, slik at det til sammen blir seks armékorps.

9) Løslat alle kadrer som blei arrestert under Sør-Anhui-hendinga, og skaff til veie midler for å hjelpe familiene til ofrene.

10) Løslat alle offiserer og menige som blei tatt til fange under Sør-Anhui-hendinga, og gi dem alle våpen tilbake.

11) Dann en felleskomite av alle partier og grupper med en representant for hver, og utnevnt representanter for Kuomintang og kommunistpartiet til henholdsvis formann og nestformann.

12) Ta med representanter for kommunistpartiet i presidiet i Folkets politiske råd.

5. Direktivet fra 25. desember fins på s. 434–442 i denne boka med tittelen «Om politikken vår».